

ORFEÓ POPULAR OLOTÍ

Història: Música, sarsuela, esbart, carnaval...

LA MÚSICA

L'Orfeó es va crear en els seus inicis com a massa coral. L'entusiasme de mossèn Fèlix Farró va donar lloc a la creació de l'orfeó. Primerament aquesta coral estava associada al Centre Catòlic. Però l'any 1914, quan l'Orfeó es va constituir com a entitat independent d'aquest centre, l'Escola Municipal de Música actuava com a escola pseudo-municipalitzada. L'Ajuntament oferia cinc centes pessetes que permetien la gratuïtat de trenta matrícules. No obstant això la participació es va elevar a cinquanta persones. De mica en mica la coral va anar creixent i va assolir un gran nivell musical.

A l'Escola Municipal de Música, l'any 1918, hi havia matriculats una vuitantena d'alumnes que assistien, sota la direcció de Mn. Fèlix Farró, a les classes de música. La participació per part del poble a l'escola de música va ser gran. L'activitat musical que portava a terme la coral tenia un gran ressò. La coral era convidada a cantar en actes religiosos, a realitzar inauguracions, a participar en intercanvis amb altres orfeons... Les peces que interpretava la coral eren molt variades, des de cançons populars fins a sardanes, passant per la interpretació de música sagrada

i himnes. Cal dir també que la coral de l'Orfeó permetia la participació de les dones, cosa que no passava al Centre Catòlic. Aquest va ser el motiu pel qual Mn. Farró va abandonar el Centre Catòlic.

Però l'octubre de 1925 la Comissió Permanent de l'Ajuntament de la Dictadura acordà dissoldre i anul·lar l'Escola Municipal de Música i la Banda Municipal, suports indiscutibles de l'Orfeó Popular Olotí, i el seu personal dirigent, a pretext que anava a fer una reorganització, però de moment acomiadant tot el personal per al 31 de març de 1926. Llavors, l'Ajuntament va crear una escola de música que depenia totalment d'aquesta institució. Aquesta escola, que ocupava les dependències de l'Hospici, impartia classes de solfeig i de piano. Però els alumnes que van continuar assistint a classes a l'Hospici van ser pocs. La majoria d'alumnes que tenia l'Escola Municipal de Música quan era pseudo-municipalitzada, van anar a classes de música a l'escola de música que va crear l'Orfeó Popular Olotí.

Per tant, podem dir que l'entitat de l'Orfeó tenia una escola de música pròpia.

A la premsa de l'època també es feien al·lusions a la coral de l'Orfeó, tant pel que fa al nombre de cantaires com a la seva gran qualitat musical.

ORFEÓ POPULAR OLOTÍ

Telèfon: 972 26 96 66 - Carrer de Ballaire, 4, 1r (ascensor) - 17800 Olot (Girona)
e-mail: info@orfeoloti.net - Web: www.orfeoloti.net - NIF: ESG 17127267

LA SARSUELA

La primera sarsuela que es va representar a l'Orfeó després de la Guerra Civil va ser *Los Claveles*, el dia 16 de febrer de l'any 1941. Albert Arqués i Masoliver era el seu director musical i Joan Casulà el director escènic. L'atracció per la música i la gràcia còmica van ser una de les principals causes de l'èxit de les sarsueles.

La Dolorosa, La Rosa del Azafrán, EL cantar del Arriero, Romanza Húngara, El Manojito de rosa... es van representar al teatre de l'Orfeó i al Teatre Principal.

El repartiment dels papers en els cantants de les sarsueles acostumava a ser sempre el mateix. El baríton era en Pere Barberí, la tiple la Maria Margalef, el tenor en Josep Colomer. La part còmica era formada per les tiples Irene Batlle i Carme Lagares.

La sarsuela *La boda de Reyes Castillo* va ser escrita expressament pel Quadre escènic de l'Orfeó. La música fou obra de Xavier Montsalvatge i la lletra d'Alexandre Cuéllar. Hi actuaven com a baríton, Pere Barberí, Josep Colomer com a tenor, Maria Margalef com a tiple, Miquel Noguer com a tenor còmic i Irene Batlle com a tiple còmica. Aquesta activitat va donar un gran renom a l'Orfeó.

ESBART D'OLOT

L'any 1958 es va formar l'Esbart Dansaire d'Olot. Sadurní Brunet i Forasté en va ser el promotor i el seu director. L'Esbart va actuar per diferents pobles de la comarca fins que un lamentable accident l'any 1961 li va provocar la mort. Llavors, el seu fill va voler continuar amb la seva tasca. Li va canviar el nom. Va passar a dir-se: Esbart Brunet.

El que ara havia continuat amb l'Esbart va haver de marxar a Madrid. Aquest fet va donar-ne lloc a la seva dissolució. Al 1995 l'Escola de dansa Folklorica de la Garrotxa, en un homenatge a Sadurní Brunet al Teatre Principal, va voler donar continuïtat a l'Esbart d'Olot. En l'actualitat aquest esbart encara continua en la divulgació de les danses tradicionals de Catalunya.seu fill va voler continuar amb la seva tasca. Li va canviar el nom. Va passar a dir-se: Esbart Brunet. El que ara havia continuat amb l'Esbart va haver de marxar a Madrid. Aquest fet va donar-ne lloc a la seva dissolució.

Al 1995 l'Escola de dansa Folklorica de la Garrotxa, en un homenatge a Sadurní Brunet al Teatre Principal, va voler donar continuïtat a l'Esbart d'Olot. En l'actualitat aquest esbart encara continua en la divulgació de les danses tradicionals de Catalunya.

EL CARNAVAL

Una altra activitat que es va celebrar durant molts anys a l'Orfeó va ser el Carnaval. També va ser la primera entitat que va celebrar-lo després de la Guerra Civil tot i que estava prohibit. Però allò que estava permès era organitzar sessions de ball amb vestits regionals, cosa que varen aprofitar els de l'Orfeó. No es podia

anar amb màscara, i més endavant, quan ho van permetre, en entrar a la sala hom se l'havia de treure perquè l'encarregat de l'ordre pogués veure qui era. Per celebrar-se aquestes "sessions de ball" s'havien de demanar un seguit de permisos, que no sempre hi eren tots les autoritats locals sempre permetien la festa, això sí, sota la responsabilitat d'alguna persona que ells consideressin responsable: a vegades el propi alcalde, o algun membre de l'exèrcit dels quaters d'Olot. Durant els anys que es va celebrar el Carnaval s'havia arribat a donar premi a la millor disfressa. Però aquest costum es va haver d'abandonar a causa de la gran qualitat de totes les disfresses, que feia impossible de destacar-ne una. El Carnaval es va celebrar aproximadament fins a mitjans dels anys noranta.